

TROCHU JINÝ ÚHEL POHLEDU...

FOTO: ARCHIV ONDŘEJE NOVÁKA

SPOJOVÁNÍ KŘIŠTÁLOVÝCH KOULÍ

NEJKOMPLEXNĚJŠÍMU JARDOVI SE KŘIŠTÁLOVÉ KOULE ROZTŘÍŠTILY JIŽ PŘED 40 LETY NA MODRÉ, ČERVENÉ, ZELENÉ, FIALOVÉ, PŘÍMÉ I NEPŘÍMÉ LINIE A ANI VE FÁZI TVOŘIVÉHO UPLATNĚNÍ SE MU JE JIŽ NIKDY NEPODARÍ DÁT DOHROMADY. VÁM SE MOŽNÁ ROZTŘÍŠTILY V PRŮBĚHU SEZÓNY PŘI ČTENÍ NAŠEHO SERIÁLU, A JAK JSEM MINULE SLÍBIL, POKUSÍM SE JE DNES OPĚT POSPOJOVAT.

Ski univerzita

Když jsem začínal psát tento volně navazující seriál, prosil jsem šéfredaktora SNOW, zda by nemohl změnit název rubriky z „univerzity carvingu“ na „ski“. Budu přece psát o lyžování, ne o carvingu!

Je to totiž také zajímavé české specifikum. Vlastně nejen české, ale tak nějak východoevropské. Všichni se snaží oddělit carving od lyžování. Udělat škatulky. „Podívejte, teď jedu tohle a teď jedu něco jiného.“ Nedávno mi jeden můj častý klient říkal: „ Já už nelyžuju, já už jenom carvuju.“ A není to přitom pořád jen lyžování? Nemáme už více než deset let na nohách jen carvingové lyže, na kterých lze prostě lyžovat? Nerozdělujeme přece lyže na carvingové a necarvingové. Carvingové jsou dnes všechny, tak proč dělit lyžování na carving a ...? A lyžování? Před měsícem jsem si byl zalýžovat s jedním známým. Ráno mi volal: „Co budeme jezdit? Jaké lyže si mám vzít? Obračky, nebo slalomky?“ Odpověděl jsem jednoduše: „Vem si to, na čem se ti dobře lyžuje“. A myslel jsem tím cokoliv a kdekoliv.

Takové poctivé lyžování

Je zajímavé, jak prahneme po carvingu, po přesném oddělení toho, co je a co už není carving. Psal jsem tu (a v duchu slyšel, jak při tom mnozí skřípou zuby), že carving je dobrá sportovní jízda, s využitím vykrojení lyží, a v závislosti na sklonu svahu a rychlosti více či méně čistě, ale hlavně dobře vyjetý oblouk. Při svém působení u protinožců jsem se setkal se zajímavým úkazem, který jsem si uvědomil zpětně až nedávno. Před každou lekcí jsem se ptal těch hodně pokročilých klientů, na čem by chtěli dnes pracovat. A nikdo nikdy neřekl carving. Odpověď vždy zněla: „Chceme se zlepšit v lyžování, chceme lyžovat kdekoliv, necítíme se moc jistí na černé sjezdovce, nejde nám moc

jezdit mimo sjezdovku, trápíme se v boulich, dělájí nám problémy horší podmínky.“ Po carvingu neštěkl ani pes dingo... Ti klienti chtěli prostě dobře a poctivě lyžovat. Sjet cokoliv v rozlehlém areálu, i v pokročilém věku umět boule, projet jednoduchým krátkým kuloárkem mezi skalami a cítit se sebejistě na nejprudší sjezdovce. Tehdy jsem poprvé viděl, že lyžování se nedělí na škatule s třetici téměř nerozdílnými oblouky v každé z nich, ale na soubor dovedností, které je potřeba jednoduše napasovat na podmínky a na kopec. Tedy jak s oblibou říkám: „Hang anpassen, řekli by kolegové od vedle.“

Koule slepit ted!

Těch dovedností mnoho není, vlastně jen tři. Kromě dobrého základního postoje se lyžování točí kolem třech bodů. Otáčení, hranění a zatížení.

Lyže je třeba otáčet, natáčět, točit. Třeba aktivními pohyby chodidla, o kterých jsem psal minule. Lyže je ale potřeba také zahránit a v závislosti na rychlosti, sklonu svahu, ale také terénu a hlavně naší potřebě to můžeme udělat kotníky, kolena, boky nebo celým tělem. Jenže nic nefunguje bez ničeho, takže vlastně stále používáme kombinaci všech uvedených.

Lyže je nakonec potřeba také zatížit. Tedy chci doprava, musím na levou, a ať to uděláte přes povolení vnitřní nohy, nebo si na tu správnou lyži jen stoupnete, je vaše volba. Nakonec ovšem použijete stejnou kombinaci těchto pohybů, protože v žádném pohybu ani názoru bychom neměli zůstat zcela izolovaní.

K tomu všemu napomáhá dobrý základní postoj a samozřejmě pohyb, který uvolní hranění, vrátí těžiště zpět nad lyže a umožní začít nový oblouk. Tomu říkáme vertikální, i když v dnešní době je spíše diagonální, nebo laterální, neboť směřuje vždy nahoru, dopředu a do směru budoucího oblouku, tedy dolů.

Vše ostatní je na vás. Zda pro natočení lyží použijete více pohybu chodidel nebo necháte lyže jen pasivně driftovat, jakou míru hranění zvolíte, zda budete lyžovat na tvrdém kopci či v boulich, to vše je vaše volba, na kterou je potřeba pouze aplikovat jeden jediný oblouk. A to je ten paralelní. Zda ho pojedete více po hraně, s větším rozsahem, zda někde použijete více hranění od kolen, jinde zas náklonem celého těla, zda lyže uvolníte pohybem dolů, nebo pohybem nahoru, zda podmínkám přizpůsobíte i šířku svojí stopy, je jen souhra všech dovedností, které jste nabylí a které teď aplikujete na terén. Nikdo mě nikdy nepřesvědčí, že pojedou v boulich jeden přesně popsany oblouk. Každá boule vyžaduje trochu jiné natočení lyží, trochu jinou míru pohybu nahoru nebo dolů. Stejně tak v hlubokém sněhu to bude kombinace různých forem vertikálního pohybu a jeden každý oblouk bude v závislosti na podmínkách trochu jiný. Tudiž mám kvůli změně terénu zastavit, jelikož až do teď jsem jel oblouky modré zezdola nahoru a nyní je potřeba udělat tři oblouky seshora dolů a ještě k tomu červené? Nezastavuji. Chci lyžovat. Bez zastavení vystřídat racecarving na tvrdé pistě s dlouhými oblouky v neupraveném terénu.

Bud' připraven, vždy připraven!

Bud' připraven na podmínky a sklon svahu. Vše důležité víš a přemýšlení o tom, zda tento oblouk patří do škatule carving a ten druhý do škatule smýkaný a ten třetí do škatule...? Nic z toho ti na kopci nepomůže. Aplikuj na podmínky. A nezapomeň, český lyžař: lyžuješ pro radost a je jedno, zda je to už carving, nebo „jen“ lyžování.

NO MORE CARVING! LET'S SKI!

Na shledanou na kopci se těší Ondřej Novák

www.levnelyze.cz

www.zimni-zajezdy.cz